

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé v právní věci

žalobce

XX

se sídlem XX

zastoupen JUDr. Vladanou Zemanovou, advokátkou

se sídlem Svobodova 137/7, 128 00 Praha 2

proti
žalované

Česká advokátní komora

se sídlem Národní třída 16, 110 00 Praha 1

zastoupena JUDr. Janem Sykou, advokátem

se sídlem Školská 12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. K 75/2009,

takto:

- I. Rozhodnutí České advokátní komory ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. K 75/2009, se ruší a věc se žalované vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Vladany Zemanové, advokátky.**

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím žalované (dále také jako „**ČAK**“) ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. K 75/2009 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), rozhodl odvolací kárný senát žalované, že se žalobce jako kárně obviněný dopustil kárného provinění. Toho se měl dopustit tím, že když mu jako právnímu zástupce věřitele XX v konkurzním řízení vedeném u Městského soudu v Praze (dále jen „**městský soud**“) pod č. j. 99 K 23/99 byla na jeho účet ve prospěch XX poukázána částka 2.223.471,10 Kč ze zpeněžené konkurzní podstaty, tuto částku XX přes jeho opakované výzvy do současné doby nevydal, když tuto částku vyplatil namísto svému klientovi XX jiné osobě, a to jednateli společnosti Prestav Praha s.r.o. (dále jen „**PP s. r. o.**“), na základě nedůvěryhodné listiny, která mu nebyla předložena klientem a jejíž pravost si řádným způsobem neověřil, čímž postupoval v rozporu se svými povinnostmi advokáta a dále poté, co mu XX dopisem ze dne 10. 6. 2007 vypověděl plnou moc a dopisem ze dne 9. 7. 2007 ho požádal o vyúčtování odměny za poskytnuté právní služby a o vydání dokladů vztahujících se k jeho věci, této žádosti do současné doby nevyhověl, tedy:
 - a. nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta;
 - b. při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě;
 - c. výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládajícímu
 - i. povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti o vážnosti advokátního stavu
 - ii. povinnost peníze a jiné hodnoty, které převzal ke stanovenému účelu, opatrovat s péčí řádného hospodáře a nepoužít je jinak nežli ke stanovenému účelu
 - iii. povinnost při ukončení poskytování právních služeb klientovi na jeho žádost vydat bez zbytečného odkladu všechny pro věc významné písemnosti, které mu klient svěřil, nebo které z projednávání věci vznikly
 - iv. o svých výkonech pro klienta vést přiměřené záznamy, jejichž obsah na požádání klientovi poskytne s úplným vysvětlením.
2. Vymezeným jednání se měl dopustit porušení § 16 odst. 1 a 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „**zákon o advokacii**“), ve spojení s čl. 4 odst. 1, čl. 9 odst. 2 a 4 a čl. 10 odst. 4 Pravidel profesionální etiky a § 19 odst. 1 písm. a) a c) zákona o advokacii.
3. Za toto kárné provinění mu bylo uloženo kárné opatření – dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu 6 měsíců. Dále byl uznán povinným zaplatit žalované náhradu nákladů kárného řízení ve výši 3.000,- Kč.
4. Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a tvrdí, že je nezákonné, neboť je nesrozumitelné a vnitřně rozporné.

II. Předcházející procesní vývoj věci

5. Žalobce se na městský soud obrací v téže věci opakovaně, neboť již dříve, pod sp. zn. 8 Ad 7/2015, bylo vedeno řízení proti předchozímu rozhodnutí žalované ve stejné věci

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

(rozhodnutí ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. K 75/2009, kterým bylo zamítnuto odvolání proti žalobce proti rozhodnutí kárného senátu ČAK ze dne 11. 4. 2014, sp. zn. K 75/2009). Městský soud tehdy žalobu proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu zamítnul jako nedůvodnou (rozsudek ze dne 19. 7. 2015). Proti tomuto rozsudku žalobce podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (dále také jen „NSS“), které bylo částečně vyhověno (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 185/2015 – 74). NSS zrušil předcházející rozsudek městského soudu a také napadené rozhodnutí odvolacího kárného senátu.

6. Žalobce coby kasační stěžovatel zejména namítal prekluzi práva podat kárnou žalobu, když k posuzovanému jednání došlo v únoru a březnu 2006. Kárná žaloba byla podána v květnu 2009, tedy po více jak třech letech od sporného jednání, tj. po zákonné lhůtě.
7. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že skutek vymezený kárnou žalobou slovy „*poté, co mu jako právnímu zástupci věřitele XX v konkurzním řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod čj. 99K 23/99 byla na jeho účet ve prospěch XX poukázána částka 2.223.471,10 Kč ze zpeněžené konkurzní podstaty, tuto částku XX přes jeho opakované výzvy do současné doby nevydat*“, za který byl žalobce shledán v kárném řízení odpovědným, nemá oporu ve skutkových zjištěných učiněných v kárném řízení.
8. Kárná žaloba spatřovala škodlivé jednání žalobce v tom, že dosud nevyplatil částku získanou z konkurzního řízení klientovi. V průběhu kárného řízení však bylo na základě provedeného dokazování zjištěno, že žalobce peníze vyplatil jednateli společnosti PP s. r. o., a to na základě dohody ze dne 10. 2. 2006. Toto zjištění ale dle NSS nemělo žádnou oporu ve skutku, který byl uveden ve výroku rozhodnutí kárného senátu ČAK ze dne 11. 4. 2014, sp. zn. K 75/2009. Kárný senát ani odvolací kárný senát tuto zjištěnou skutečnost žádným způsobem nepromítly v rámci vymezení skutku, za který byl žalobce shledán kárně odpovědným, ač tak učinit měly v souladu s doktrínou trestního práva (přiměřeně použitelnou pro kárné řízení) týkající se totožnosti skutku.
9. Odůvodnění tedy neodpovídalo skutku vymezenému ve výroku kárného senátu, a nebylo proto ani zřejmé, v čem konkrétně protiprávní jednání stěžovatele spočívalo. To bylo sice ve výroku označeno jako nevydání částky 2.223.471,10 Kč ze zpeněžení konkurzní podstaty klientovi, nicméně v odůvodnění bylo žalobci vytýkáno, že tím že vyplatil finanční prostředky někomu jinému, na základě málo důvěryhodné listiny, postupoval zcela v rozporu se svými povinnostmi při správě cizího majetku. Jednání žalobce tedy podle odůvodnění mělo spočívat nikoliv v zadržování prostředků klienta, ale v jejich vyplacení jiné osobě.
10. Námitky ohledně druhého skutku kladeného za vinu žalobci neshledal NSS jako důvodné. Z provedeného dokazování vyplynulo, že nepředání dokumentů a nevyúčtování právních služeb je trvající kárné provinění, u něhož nemohlo dojít k prekluzi práva podat kárnou žalobu.
11. S tímto odůvodněním se věc vrátila odvolacímu kárnému senátu ČAK, který měl ve věci znovu rozhodnout v souladu s právním názorem NSS. Odvolací kárný senát ve věci konal dvě ústní jednání (ve dnech 3. 10. 2016 a 6. 12. 2016), při nichž došlo k výsledku žalobce zejména v souvislosti s některými novými důkazy, které ve věci předložil. Následně odvolací kárný senát opět dospěl k názoru o kárném provinění žalobce a tento názor zhmotnil do napadeného rozhodnutí.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalované

12. Žaloba namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nesrozumitelné a vnitřně rozporné a ignoruje právní názor NSS uvedený v řízení o kasační stížnosti a dále ignoruje také závěry znaleckých posudků předložených žalobcem.

13. Žalobce prvně namítá, že právo na podání kárné žaloby ve věci prvního skutku (tedy vyplacení částky společnosti PP s. r. o.) bylo prekludováno. Odvolacímu kárnému senátu vyčítá, že „nepochopitelně pominul“ názor Nejvyššího správního soudu uvedený především v bodech 28 až 30 rozhodnutí o kasační stížnosti. Žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí zaměňuje závěry provedené k druhému skutku (bod 38 rozhodnutí o kasační stížnosti) a vztahuje je na první skutek. Odvolací kárný senát tedy nesprávně dochází k závěru, že první skutek představuje trvající kárný delikt, když tento byl ukončen v březnu roku 2006 (vyplacení prostředků klienta XX ve prospěch společnosti PP s. r. o. na základě dohody mezi těmito stranami). Dle žalobce není logické, aby mu bylo kladeno za vinu jednání spočívající v nevyplacení prostředků klientovi (coby trvající provinění) a zároveň jejich vyplacení třetí straně (skončené jednání). Žalovaná dle jeho mínění v tomto případě mísí dva skutky dohromady stejně jako v předchozím zrušeném rozhodnutí, kdy jí to bylo vytýkáno NSS. Z daného žalobce vyvozuje, že stále není jasné, co je mu vlastně kladeno za vinu – zdali nevyplacení peněz klientovi, či jejich vyplacení společnosti PP s. r. o. V tomto spatřuje nesrozumitelnost a vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí.
14. Další žalobní námitka směřuje proti postupu odvolacího kárného senátu dle § 30 písm. b) kárného řádu ČAK. Dané ustanovení umožňuje odvolacímu kárnému senátu zrušit napadené rozhodnutí a rozhodnout ve věci samé, pokud je dostatečně zjištěný skutkový stav. Žalobce namítá, že vzhledem k výše uvedenému nelze v daném případě mít za to, že skutkový stav byl dostatečně zřejmý, a proto nebylo na místě postupovat dle citovaného ustanovení. Namísto toho měl odvolací kárný senát postupovat dle § 30 písm. a) nebo § 31 kárného řádu.
15. Žaloba dále namítá, že žalovaná nijak nezhodnotila předložené důkazy, resp. tak učinila zcela nedostatečně. Odvolací kárný senát konstatoval, že pro věc stěžejní listiny sice považuje za pravé, ale nedůvěryhodné, a že finanční prostředky klienta byly vyplaceny osobě, jíž nenáležely. Takovýto protimluvný přístup odvolacího soudu považuje žalobce za nezákonný a je přesvědčen, že za tím stojí zlá a neobjektivní vůle žalované. Žalovaná nijak nevysvětluje, v čem spatřuje tvrzenou nedůvěryhodnost stěžejní listiny (dohody o vyplacení prostředků klienta XX ve prospěch společnosti PP s. r. o.). Místo toho napadá žalobce konstatováním, že z jeho strany chybí jakákoliv sebereflexe a že žalobce staví svojí obhajobu na dehonestaci kárného stěžovatele (pana XX – bývalého klienta). Žalobce toto odmítá a považuje za své právo se bránit všemi dostupnými prostředky, navíc za situace, kdy pan XX prokazatelně lhal.
16. Ohledně druhého skutku žalobce namítá rozpor předložených důkazů se skutkovým stavem, jež vzal odvolací kárný senát za prokázaný. Dle žalobce prokázal, že pan XX se účastnil všech schůzí věřitelského výboru, a tedy přímo jemu byly zasílány výstupy z těchto jednání. Dopisem ze dne 4. 1. a 6. 1. 2006 pak měl žalobce zaslat panu XX všechny listiny a vyúčtování právních služeb. Žalobce předložil dopis ze dne 4. 1. 2006 včetně podacího lístku v ověřené kopii, nicméně odvolací kárný senát shledal tento důkazní prostředek jako nedůvěryhodný a nevysvětlil, jak k danému závěru došel. Na základě dopisu ze dne 4. 1. 2006 pak žalobce dovozuje, že i v případě druhého skutku došlo k prekluzi práva na podání kárné žaloby, neboť doklady a vyúčtování byly klientovi předány dříve než tři roky před podáním kárné žaloby.
17. Konečně pak žalobce poukazuje na skutečnost, že spor mezi ním a panem XX byl řešen obecnými soudy, a to jak v rámci řízení trestního, tak řízení civilního. V případě trestního řízení byl žalobce zproštěn obžaloby, neboť bylo shledáno, že se skutek nestal, a v případě civilní žaloby byla žaloba zamítnuta.
18. Žalovaná reagovala na žalobu vyjádřením ze dne 21. 9. 2017, ve kterém uvedla, že s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje ji zamítnout.

19. Žalovaná uvádí, že žalobce nepopírá skutková zjištění, ovšem při právním hodnocení nerozlišuje mezi předměty a normami trestního, civilního a kárného řízení. Tím dle žalované odvádí pozornost od podstatného, co bylo posuzováno v kárném řízení. Tedy skutečnosti, že žalobce dosud nevydal klientovi jeho peníze.
20. Dopisem ze dne 6. 1. 2006 žalobce měl projeviti pochybnosti o vyplacení svěřených peněz a když na tento dopis nedostal odpověď, která by pochybnosti odstranila, peníze klientovi nevydal. Toto nevydání je trvající protiprávní stav bez ohledu na to, co se s penězi stalo následně. Tento stav pak zakládá kárné provinění. Žalobcem namítaná zjištění mohou mít vliv toliko na podobu kárného opatření.
21. Žalovaná dále namítá, že pouze klient má právo rozhodnout, co s jeho penězi v úschově advokáta stane a jak s nimi následně naloží. Pokud je vyzván věřitelem, záleží na něm, jestli dluh uzná, zpochybní, vyvrátí, podstoupí soudní spor atd. Vztah mezi klientem a advokátem zahrnuje toto pravidlo a nejde tedy o vztah mezi soudem a účastníkem. Skutečnost, že žalobce předem rozhodl i vykonal to, co náleželo do pravomoci soudu a o čem soud rozhodoval později, dokládá, že vykročil ze své role a porušil své povinnosti.
22. Žalobce adresoval městskému soudu repliku ze dne 10. 10. 2017. V ní sděluje, že na výslovný písemný dotaz ze dne 6. 1. 2006 vydal klient dne 10. 2. 2006 výslovný pokyn ve formě dohody s věřitelem o výplatě peněz z advokátní úschovy. Tento pokyn žalobce pak splnil. Civilní i trestní řízení se vedlo o témže skutku, přičemž není možné, aby žalovaná došla k odlišným závěrům, než došly obecné soudy na základě dvou znaleckých posudků z oboru písmoznalectví.
23. Žalobce dále odkazuje na to, že obecné soudy o témže skutku rozhodly tak, že pan XX nemá právo domáhat se vydání určené částky, neboť dohoda ze dne 10. 2. 2006 obsahuje pravý pokyn k výplatě peněz společnosti PP s. r. o. Žalovanému dle žalobce vadí, že o vydaném pokynu (dohodě ze dne 10. 2. 2006) žalobce nepochyboval a postupoval v souladu s ním. Pro takové jednání na pokyn klienta nemůže být vedeno kárné řízení, které bylo zahájeno po třech letech od onoho údajně neobezřetného vyplacení předmětné částky.
24. Podáním ze dne 1. 2. 2018 žalobce městskému soudu zaslal usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2018, č. j. 23 Cdo 5311/2017-565, kterým bylo odmítnuto dovolání pana XX v civilní sporu s žalobcem o výplatu zmíněné částky.
25. Podáním ze dne 26. 3. 2019 pak žalobce městskému soudu zaslal usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2019, sp. zn. IV. ÚS 1151/18, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost pana XX proti závěrům civilních soudů ve sporu s žalobcem o výplatu uvedené částky.
26. Žalovaná nakonec dne 22. 2. 2021 městskému soudu zaslala vyjádření k replice a následujícím podáním žalobce. V něm setrvala na své argumentaci a uvedla, že dohoda ze dne 10. 2. 2016 neopravňovala kárně obviněného k tomu, aby peníze vyplatil jinému subjektu než klientovi. Od klienta neměl k takovému postupu pokyn a sám o stanovisku klienta pochyboval, což je doloženo jeho dopisem ze dne 6. 1. 2006, v němž se klienta na zmíněnou dohodu dotazuje. Tento dopis dle žalované dokládá absenci přímého, výslovného, přesného pokynu, který jedině by mohl vést k výplatě jinému subjektu. Aniž by vyčkal jasné odpovědi, na zmíněnou dohodu, která není pokynem klienta a která mu ani nebyla předložena klientem, se pak spolehl a peníze vyplatil jinému subjektu. Dohoda z 10. 2. 2006 takovým pokynem nebyla, i kdyby jinak byla perfektní, a podrobnosti její kvality nebo nekvality na tomto základním faktu nic nemění. Nešlo o dohodu mezi klientem a advokátem.

27. Žalovaná dále uvedla, že o tomtéž jednání může vedeno více řízení jako v tomto případě (tedy řízení civilní, trestní a kárné) a není vyloučeno, že výsledky těchto řízení se mohou lišit. To, že žalobce vyhrál civilní spor a byl zproštěn obžaloby, neznamená, že nemůže být shledán vinným ze spáchání kárného provinění.
28. Ohledně usnesení Nejvyššího soudu a usnesení Ústavního soudu předložených žalobcem žalovaná konstatuje, že jsou pro obhajobu zcela nadbytečná. Ani Nejvyšší soud, ani Ústavní soud se nezabývaly meritem věci. Pro předmět řízení nepřinášejí, stejně jako rozsudky jim předcházející, nic nového. Odvolací kárný senát v napadeném rozhodnutí vycházel z toho, že posuzované doklady jsou pravé. Učinil tak nikoliv proto, že by o jejich pravosti a o souvisejících vztazích mezi stěžovatelem a třetí osobou rozhodoval, což náleželo soudům, ale, protože je považoval za pochybné. Při posuzování obhajoby respektoval zásadu *in dubio pro reo* (část IX., str. 8 napadeného rozhodnutí).
29. Žalovaná je přesvědčena, že napadeným rozhodnutím nebyl žalobce zkrácen na svých právech a proto navrhuje, aby soud po provedeném řízení žalobu v jejím znění zamítl.

IV. Posouzení věci městským soudem

30. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
31. Dle napadeného rozhodnutí se žalobce měl dopustit kárného provinění dvěma skutky. i) První skutek spočívá v tom, „že když mu jako právnímu zástupci věřitele XX v konkurzním řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod č. j. 99 K 23/99 byla na jeho účet ve prospěch XX poukázána částka 2.223.471,10 Kč ze zpeněžené konkurzní podstaty, tuto částku XX přes jeho opakované výzvy do současné doby nevydal, když tuto částku vyplatil na místo svému klientovi XX jiné osobě, a to jednateři společnosti PP s.r.o., na základě nedůvěryhodné listiny, která mu nebyla předložena klientem a jejíž pravost si řádným způsobem neověřil.“ ii) Druhý skutek pak v tom, že „poté, co mu XX dopisem ze dne 10. 6. 2007 vypověděl plnou moc a dopisem ze dne 9. 7. 2009 ho požádal o vyúčtování odměny za poskytnuté právní služby a o vydání dokladů vztahujících se k jeho věci, této žádosti do současné doby nevyhověl“.

A) První skutek

(nevydání částky ve výši 2.223.471,10 Kč)

32. Ve vztahu k prvnímu skutku se soud nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí.
33. Soud konstatuje, že podstatou kárného provinění je dle výroku napadeného rozhodnutí, že žalobce nevydal do současné doby svému klientovi XX částku ve výši 2.223.471,10 Kč. Rovněž i odůvodnění napadeného rozhodnutí je formulováno tak, že žalovaná spatřuje kárné provinění v nevydání předmětné částky. Toto taktéž tvrdí žalovaná ve svém vyjádření k žalobě. Podstata kárného provinění žalobce tedy spočívá v tom, že žalobce nevydal částku ve výši 2.223.471,10 Kč svému klientovi XX, nikoli v tom, že by tuto částku nesprávně vyplatil třetí osobě.
34. Žalobce spatřuje rozpor v tom, že žalovaná uznala pravost dokumentů dokládajících existenci pokynu XX, na základě kterého žalobce vyplatil předmětnou částku třetí osobě, avšak za vinu je mu kladeno, že převzal finanční prostředky patřící panu XX a tyto finanční prostředky mu do současné doby nevydal, neboť je vydal jinému, kterému nenáležely.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

35. Nejprve soud považuje za vhodné poukázat na předchozí řízení před soudem. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 185/2015 – 74, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. K 75/2009, z důvodu, že výrok ohledně první části skutku nemá oporu ve skutkových zjištěních a je v rozporu s odůvodněním.
36. V odstavci [35] Nejvyšší správní soud uvedl, že „[k]árná žaloba spatřovala škodlivé jednání stěžovatele v tom, že dosud nevyplatil částku získanou z konkurzního řízení klientovi. V průběhu kárného řízení však bylo na základě provedeného dokazování zjištěno, že stěžovatel peníze vyplatil jednateři společnosti PP s.r.o., a to na základě dohody ze dne 10. 2. 2006. Toto zjištění nemá oporu ve skutku, který je uveden ve výroku napadeného rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory ze dne 11. 4. 2014, sp. zn. K 75/2009. Kárný senát ani odvolací kárný senát tuto zjištěnou skutečnost žádným způsobem nepromítly v rámci vymezení skutku, za který byl stěžovatel shledán kárně odpovědným, ač tak učinit v souladu s doktrínou trestního práva týkající se totožnosti skutku měly“.
37. V odstavci [29] uvedl, že „[v] projednávané věci má soud za to, že v průběhu kárného řízení bylo zjištěno odlišné jednání oproti tomu, které bylo vymezeno v kárné žalobě, přičemž škodlivý následek zůstal stejný“.
38. V odstavci [30] uvedl, že „[o]důvodnění obou rozhodnutí neodpovídá skutku vymezenému ve výroku kárného senátu a není proto ani zřejmé, v čem konkrétně protiprávní jednání stěžovatele spočívalo. To bylo sice ve výroku označeno jako nevydání částky 2 223 471,10 Kč ze zpeněžení konkurzní podstaty klientovi, nicméně v odůvodnění se stěžovateli vytýká, že tím že vyplatil finanční prostředky někomu jinému, na základě málo důvěryhodné listiny, postupoval zcela v rozporu se svými povinnostmi při správě cizího majetku. Jednání stěžovatele tedy podle odůvodnění mělo spočívat nikoliv v zadržování prostředků klienta, ale v jejich vyplacení jiné osobě. Jedná se o dvě různá provinění, u kterých je nepochybně odlišný i běh lhůt pro podání kárné žaloby“.
39. V odstavci [40] pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „dospěl k závěru, že v případě vymezení první části skutku nemá výrok rozhodnutí kárného senátu oporu ve skutkových zjištěních a je v rozporu s odůvodněním“.
40. Městský soud dospěl k závěru, že žalovaná zjevně nesprávně vyložila závěry uvedeného kasačního rozsudku a napadené rozhodnutí nezbavila vytýkaného rozporu.
41. V reakci na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu žalovaná v nyní napadeném rozhodnutí oproti dřívějšímu rozhodnutí do výroku doplnila, že „když tuto částku vyplatil namísto svému klientovi XX jiné osobě, a to jednateři společnosti PP s.r.o., na základě nedůvěryhodné listiny, která mu nebyla předložena klientem a jejíž pravost si řádným způsobem neověřil, čímž postupoval v rozporu se svými povinnostmi při správě cizího majetku, který se nacházel v jeho úschově, vyplývajícími z povinnosti advokáta“.
42. Žalovaná v napadeném rozhodnutí na str. 7 odkázala na skutková zjištění uvedená v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a na odůvodnění předchozího rozhodnutí (pozn. soudu: rozhodnutí ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. K 75/2009) zrušeného Nejvyšším správním soudem. Dále žalovaná v napadeném rozhodnutí na str. 8 uvedla, že odvolací kárný senát již dříve ve zrušeném rozhodnutí ze dne 13. 11. 2014 přijal obhajobu kárně obviněného, že svěřené prostředky byly vyplaceny způsobem, který popisuje.
43. Na str. 8 je dále uvedena citace z dřívějšího rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. K 75/2009): „Po provedeném dokazování je možno konstatovat, že ačkoliv doklady předložené kárně obviněným, na kterých je postavena jeho obhajoba (zejména dohoda o výplatě finanční částky ze dne 10. 2. 2006, potvrzení ze dne 15. 3. 2006, pokladní doklad ze dne 15. 3. 2006) vzbuzují určité pochybnosti o jejich pravosti, kárný senát přesto, respektujíc zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného, vycházel ve svých skutkových závěrech z toho, že uznal v rámci obhajoby kárně obviněného pravost těchto dokladů a při svých úvahách, jimiž odůvodnil svoje rozhodnutí, z těchto dokladů vycházel.“

44. Konečně žalovaná uvedla, že nově předložené důkazy nepřinesly žádná nová skutková zjištění a zjištěný skutkový stav, tak, jak byl shledán v předchozím řízení a z něhož vycházel i Městský soud v Praze a Nejvyšší správní soud, zůstal nezměněn.
45. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že žalovaná vycházela ze stejných skutkových zjištění jako ve zrušeném rozhodnutí ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. K 75/2009.
46. V reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 185/2015 – 74, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. K 75/2009, pak žalovaná rozšířila skutkovou větu o část týkající se výplaty předmětné částky jiné osobě. Tímto postupem se žalovaná patrně snažila vyhovět uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu, avšak i nadále přetrvávají vnitřní rozpory napadeného rozhodnutí, a to zejména mezi výrokem a odůvodněním.
47. Předně soud zdůrazňuje, že již Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatoval, že nevydání předmětné částky klientovi (zadržování prostředků klienta) a vyplacení této částky někomu jinému jsou různá provinění (odst. 30 kasačního rozhodnutí NSS).
48. Tím, že žalovaná skutkovou větu (vztahující se k prvnímu skutku) napadeného rozhodnutí rozšířila o část týkající se výplaty předmětné částky jiné osobě, tato dvě provinění „spojila“ do jediného. Uvedený postup žalované však nelze považovat za vhodný, neboť zakládá pochybnosti, které jednání resp. opomenutí je konkrétně kladeno žalobci za vinu, tedy zda je žalobci kladeno za vinu, že do současné doby nevydal svému klientovi XX předmětnou částku, nebo je mu kladeno za vinu, že předmětnou částku vyplatil jiné osobě. Z provedeného dokazování je pak zřejmé, že jedno logicky vylučuje druhé a nelze je tedy klást za vinu žalobci společně.
49. Jak již bylo uvedeno, žalobci je kladeno za vinu, že do současné doby nevydal svému klientovi XX částku ve výši 2.223.471,10 Kč. V odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 8 však žalovaná shledala, že doklady předložené žalobcem jsou pravé, přičemž výslovně uvedla dohodu o výplatě finanční částky ze dne 10. 2. 2006, potvrzení ze dne 15. 3. 2006 a pokladní doklad ze dne 15. 3. 2006. Rovněž v odůvodnění výslovně uvedla, že přijala obhajobu žalobce ohledně výplaty svěřených prostředků, tedy že dohoda ze dne 10. 2. 2006 uzavřená mezi XX a společností PP s.r.o. je jednoznačný pokyn klienta žalobci k výplatě předmětné částky této právnické osobě.
50. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy žalobce postupoval v souladu s pravým pokynem svého klienta, když částku ve výši 2.223.471,10 Kč vyplatil třetí osobě. Pakliže však žalobce v souladu s pokynem svého klienta vyplatil tuto částku třetí osobě, nemůže ji svému klientovi neoprávněně zadržovat, tedy ji není povinen ani vydat, a proto část skutkové věty ohledně nevydání předmětné částky ve výroku napadeného rozhodnutí je v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí.
51. Z uvedeného důvodu je rovněž i nesprávný závěr odvolacího kárného senátu, že jde o trvalý kárný delikt. Pokud bylo akceptováno, že pokyn k vyplacení byl XX učiněn (podpis na smlouvě byl pravý), není možné žalobci klást za vinu, že mu do současné chvíle nevyplatil peníze, o jejichž „osudu“ sám rozhodl formou pokynu žalobci. Za skutkového stavu, k němuž opakovaně dospěl odvolací kárný senát, je tak eventuálně možné pouze shledat kárné provinění ve vyplacení (a jeho okolnostech) dané částky společnosti PP s. r. o. V takovém případě bude ale nutné, aby se odvolací kárný senát zabýval otázkou prekluze práva na zahájení kárného řízení ve smyslu příslušných předpisů, neboť jde o jednání skončené.
52. Dále soud podotýká, že ve skutkové větě i v odůvodnění na str. 9 je zdůrazněno, že předmětná částka byla vyplacena na základě nedůvěryhodné listiny, přičemž však žalovaná na str. 8 výslovně

uznala pravost dohody o výplatě finanční částky ze dne 10. 2. 2006, která má být tou nedůvěryhodnou listinou. Žalovaná tak na jedné straně dohodu o výplatě finanční částky ze dne 10. 2. 2006 považuje za nedůvěryhodnou listinu, na druhé straně ji však uznala za pravou. Soud tedy shledává napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné i ohledně hodnocení dohody o výplatě finanční částky ze dne 10. 2. 2006.

53. Dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.
54. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost je dána mimo jiné vnitřním rozporem mezi výrokem a odůvodněním nebo vnitřní rozporností samotného odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78).
55. Jelikož mezi výrokem napadeného rozhodnutí a jeho odůvodněním a i v samotném odůvodnění jsou výše uvedené vnitřní rozpory, soud shledal napadené rozhodnutí ve vztahu k prvnímu skutku ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s. za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Dále soud dodává, že vnitřní rozpory dosahují takové intenzity, že je nelze odstranit ani výkladem.

B) druhý skutek

(nevyhovění žádosti klienta o vyúčtování odměny za poskytnuté právní služby a o vydání dokladů)

56. Námitky se vztahují k dopisu ze dne 4. 1. 2006 a jeho podacího lístku. Žalobce s odkazem na tento dopis zejména namítá, že spolu s ním a dopisem ze dne 6. 1. 2006 zaslal stěžovateli listiny a vyúčtování a nesouhlasí s hodnocením žalované, dle kterého je dopis ze dne 4. 1. 2006 nedůvěryhodný.
57. Hodnocením důvěryhodnosti dopisu ze dne 4. 1. 2006 se žalovaná zabývá na straně 9 a 10 napadeného rozhodnutí. K dopisu ze dne 4. 1. 2006 soud konstatuje, že správní spis neobsahuje originál ani jakoukoli kopii tohoto dopisu.
58. Dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zruší soud napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.
59. Soud zruší napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pokud nejsou součástí správního spisu podklady, z nichž správní orgán při rozhodování vycházel (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2007, č. j. 3 As 54/2006-71; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 4 As 35/2005-44).
60. Jelikož v nyní projednávané věci správní spis neobsahuje dopis ze dne 4. 1. 2006 a to i přesto, že jej žalovaná v napadeném rozhodnutí hodnotila a při svém rozhodnutí z něho vycházela, přičemž tento dopis může být zásadním důkazem, kterým se žalobce snaží prokázat splnění své povinnosti ohledně vyúčtování odměny a vydání předmětných dokladů (a eventuálně běhu lhůty k podání kárné žaloby), nezbyvá soudu než napadené rozhodnutí ve vztahu k druhému skutku zrušit dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

61. Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že v případě prvního skutku je výrok napadeného rozhodnutí v rozporu s jeho odůvodněním a i samotné odůvodnění co do prvního skutku je vnitřně rozporné, a proto soud napadené rozhodnutí co do prvního skutku zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
62. V případě druhého skutku soud shledal, že napadené rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise, a proto jej soud co do druhého skutku zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
63. Jelikož soud zrušil napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s., rozhodoval bez nařízení jednání.
64. O ostatních žalobních námitkách městský soud nepovažoval za účelné rozhodovat, neboť shora uvedené vady napadeného rozhodnutí samy o sobě dostatečně odůvodňují jeho zrušení.
65. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal dle § 60 odst. 1 s. ř. s. náhradu nákladů řízení, kterou představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, náklady na zastoupení advokátkou za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb.] po 3.100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu včetně DPH. Celkem tedy 11.228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje XX